

Arrest

nr. 151 431 van 31 augustus 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 april 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die *loco* advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 december 2009 (datum van de stempel van de stad Antwerpen) dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet). Voornoemde aanvraag werd geactualiseerd op 5 september 2011.

Op 27 februari 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.12.2009 (datum van de stempel van de Stad Antwerpen) en aanvulling dd 05.09.2011 werd ingediend door:

*B., H.
nationaliteit: Marokko
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij H., d.d. 29.09.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 04.01.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 03.03.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Betrokkene maakte een nieuwe arbeidsovereenkomst over, bij N. T., (...), d.d. 14.03.2011. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 21.02.2012 blijkt dat ook deze aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene legt arbeidsovereenkomsten voor, heeft een vrienden- en kennissenkring uitgebouwd en staft dit aan de hand van getuigenverklaringen), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds 2004 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mevrouw onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

Vornoemde beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 16 maart 2012.

Op 27 februari 2012 wordt tevens de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 27/02/2012,
wordt aan B., H. (V)
geboren te (...), op (...),
van MAROKKO nationaliteit, verblijvend: (...),*

het bevel gegeven om uiterlijk op 15/04/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

• *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.*

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

Voorname beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoekster op 16 maart 2012.

2. Over de ontvankelijkheid – samenhang

Ambtshalve wordt opgeworpen dat het voorwerp van het beroep dubbel of meervoudig is, waardoor er een probleem rijst met betrekking tot de ontvankelijkheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing aanvecht waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Een verzoekschrift kan slechts een dubbel of meervoudig voorwerp hebben wanneer de vorderingen, wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, hun weerslag zullen hebben op de uitslag van de andere. Eén en ander is ingegeven door het principe dat in het belang van een goede rechtsbedeling, en meer bepaald met het oog op de overzichtelijkheid van het geding, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding dient te worden ingeleid. Van deze basisregel kan slechts worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling is aangewezen die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen (RvS 28 april 2008, nr. 182.417).

De Raad is echter van oordeel dat de thans voorliggende bestreden beslissingen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motivering die aan de basis ligt van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9*bis* ongegrond wordt verklaard, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105), hierna “de bestreden beslissing” genoemd, te meer nu in het inleidend verzoekschrift geen middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangevoerd.

Er dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald: het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“EERSTE MIDDEL :

*Schending van artikel 9 en 9bis Vreemdelingenwet,
Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur,
meer bepaald: zorgvuldigheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel,
rechtszekerheidsbeginsel.*

Schending materiële motiveringsplicht

8.1.1 ONTVANKELIJKHEID vs. GEGRONDHEID

8.1.1.1. Inleiding: Artikel 9 & 9bis Vreemdelingenwet (VW)

Artikel 9, lid 1 Vreemdelingenwet bepaalt dat, om langer dan drie maanden in het Rijk te mogen verblijven, de vreemdeling hiertoe gemachtigd moet worden door de Minister of diens gemachtigde. De Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid (mevrouw M. De Block) heeft de bevoegdheid deze machtiging toe te kennen.

Artikel 9, lid 2 Vreemdelingenwet bepaalt eveneens dat de aanvraag tot machtiging door de vreemdeling doorgaans dient ingediend te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post van zijn of haar verblijfplaats in het buitenland.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet voorziet hierop een uitzondering: In het geval dat de vreemdeling zich in buitengewone omstandigheden bevindt (en daarenboven over een identiteitsdocument beschikt) kan de aanvraag tot machtiging ingediend worden bij de burgemeester van de feitelijke verblijfplaats te België.

8.1.1.2 Dubbel onderzoek

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

A. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet-aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn.

Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

B. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

8.1.1.3 De aanvraag van 08/12/2009 werd ONTVANKELIJK verklaard

De aanvraag van verzoekster, op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet, werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Met andere woorden heeft DVZ geoordeeld dat er in hoofde van verzoekster bijzondere omstandigheden voorhanden zijn die de aanvraag bij de burgemeester van haar verblijfplaats in België rechtvaardigen.

Met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid heeft DVZ een niet-limitatieve lijst voorhanden met voorbeelden van buitengewone omstandigheden. De criteria, vastgesteld door de overheidsinstructies van 19 juli 2009, zijn mooie voorbeelden van buitengewone omstandigheden. De Raad van State bevestigde reeds in het verleden dat dit geen bindende criteria zijn, doch dat onder de toepassing van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris deze criteria een leidraad kunnen vormen.

Met haar arrest nr. 198.769 vernietigde de Raad van State op 9 december 2009 de overheidsinstructies van 19 juli 2009 omdat zij "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone

omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Met andere woorden bevestigt de Raad van State dat, op het vlak van de ontvankelijkheid, de criteria zoals vastgesteld door de overheidsinstructies van 19 juli 2009 geenszins als bindende criteria kunnen worden toegepast.

De instructies van 19 juli 2009 werden nietig verklaard omdat zij een voorwaarde toevoegde aan artikel 9bis Vreemdelingenwet, houdende de voorwaarden om een aanvraag tot machtiging tot verblijf in België in te kunnen dienen.

Ook met haar arrest nr. 251.571 van 5 oktober 2011 bevestigt de Raad van State dat aan de overheidsinstructies van 19 juli 2009 geen bindende kracht kan gegeven aangezien op die manier een voorwaarde wordt toegevoegd aan artikel 9bis Vreemdelingenwet, houdende de voorwaarden om een aanvraag tot machtiging tot verblijf in België in te kunnen dienen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat immers geen criteria waaraan de regularisatieaanvraag dient te voldoen om gegrond of ongegrond verklaard te worden.

Aldus doet de verwijzing naar de voormelde arresten niet ter zake in de bestreden beslissing. Dat DVZ in de eerste paragraaf van de bestreden beslissing van 27/12/2011 verwijst naar de arresten nrs. 198.769 en 215.571 doet niet ter zake aangezien de arresten louter betrekking hebben op de (bindende) voorwaarden die de instructies van 19 juli 2009 toevoegt aan artikel 9bis Vreemdelingenwet, zijnde bindende voorwaarden die worden toegevoegd aan de wijze van indiening van de aanvraag van de machtiging tot verblijf, zijnde bij de diplomatieke post in het buitenland of in België.

De aanvraag van verzoekster dd. 08/12/2009 werd ontvankelijk verklaard. DVZ bevestigt hiermee dat verzoekster zich in buitengewone omstandigheden bevindt en dat zij haar aanvraag tot machtiging tot verblijf wel degelijk in België kon indienen.

Verzoekster heeft het eerste luik van het dubbel onderzoek goed doorstaan.

Vervolgens dringt zich een onderzoek op naar de gegrondheid.

8.1.1.4 De aanvraag van 08/12/2009 werd ONGEGROND verklaard

DVZ diende vervolgens, bij toepassing van artikel 9 Vreemdelingenwet, na te gaan of verzoekster al dan niet gemachtigd kan worden tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 9 Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard, noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren.

"De criteria op basis waarvan de machtiging tot verblijf kan worden toegewezen, worden niet door de wetgever bepaald" (dixit de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Eerste Minister, de Minister belast met het Migratie- en Asielbeleid en de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid - Arrest RvSt nr 198.769 van 9 december 2009, pagina 7/18, regel 13-14).

Thans dient de Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of DVZ in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid terecht of onterecht de aanvraag van verzoekers dd. 08/12/2009 ongegrond heeft verklaard.

8.1.2 ANALYSE BESTREDEN BESLISSING:

- Schending van artikel 9 en 9bis Vreemdelingenwet
- Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald: zorgvuldigheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel.

8.1.2.1 De uitdrukkelijke wil van de overheid om te regulariseren

Aangezien de aanvraag van verzoekster ontvankelijk werd verklaard, is een verwijzing naar de vernietigde overheidsinstructies van 19 juli 2009 overbodig, aangezien de arresten van de Raad van State hieromtrent betrekking hebben op de discussie over de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvragen ingediend bij toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Echter, uit de hele totstandkoming van de instructies van 19 juli 2009 van overheidswege, kan verzoekster wel afleiden dat de overheid de wil had of heeft om in bepaalde omstandigheden over te gaan tot de toekenning van de machtiging tot verblijf.

De overheid gaf via verschillende media te kennen dat zij gedurende een bepaalde periode, een regularisatiecampagne, soepeler te werk zou gaan en bepaalde vreemdelingen meer kansen zou bieden op het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Het engagement of de duidelijke wil van de Staatssecretaris om de aanvraag tot machtiging tot verblijf van bepaalde groepen van vreemdelingen gegrond te verklaren en goed te keuren, blijkt opnieuw uit een citaat van de verwerende partij (Belgische Staat) in arrest nr. 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009:

"In deze stelt de bestreden instructie de contouren vast waarbinnen de bevoegde staatssecretaris met consensus van zijn collega's in de regering, zijn bevoegdheid bij het verlenen van een machtiging tot verblijf aan een bepaalde groep vreemdelingen zou kunnen uitoefenen". (pg. 7, voorlaatste alinea).

De Staatssecretaris beroept zich bij het uitvoeren van de instructies van 19 juli 2009 op zijn bevoegdheid om bepaalde richtsnoeren uit te vaardigen. De mogelijkheid om bepaalde richtsnoeren uit te vaardigen werd overigens ook erkend door de Minister van Binnenlandse Zaken bij de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet: "Het is perfect mogelijk dat de diensten, na de goedkeuring van de ter bespreking voorliggende wetsontwerpen, een aantal schriftelijke richtsnoeren ontvangen waarin de door de minister opgesomde criteria en voorwaarden nader worden toegelicht, (Arrest RvSt nr. 198.769 van 9 december 2009, pagina 7).

Uit analyse van de bestreden beslissing (en de overvloed aan andere dossiers die thans worden afgewezen door DVZ) blijkt duidelijk dat DVZ zijn eerder engagement niet nakomt.

Niettegenstaande de vernietiging van de (bindende criteria van) de instructies van 19 juli 2009, dient de Staatssecretaris binnen haar (ruime) appreciatiebevoegdheid wel rekening te houden met de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer het gelijkheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel.

8.1.2.2 Toetsing van de bestreden beslissing aan de algemene rechtsbeginselen & beginselen van behoorlijk bestuur

Rechtszekerheid houdt in dat de burgers in staat worden gesteld om het positief recht dat op hen van toepassing is, te kennen. De burgers moeten de rechtsgevolgen van hun handelingen en hun gedrag op voorhand kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van de regelgeving en van de administratieve praktijken.

Om de rechtszekerheid te vrijwaren, moet de administratie zich inspannen om de burger binnen een redelijke termijn vertrouwd te maken met de regels die op hem van toepassing zijn. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat van de burger niet mag worden verwacht dat hij rekening houdt met voorschriften die niet of laattijdig bekend zijn gemaakt, of met beslissingen met een individuele draagwijdte die hem niet werden meegedeeld. De rechtszekerheid verbiedt dat terugwerkende kracht wordt verleend aan wettelijke en reglementaire bepalingen. De rechtszekerheid garandeert een gelijke en onpartijdige behandeling, stelt grenzen aan de vrijheid van de administratie en sluit willekeur uit.

Het gelijkheidsbeginsel garandeert dat de administratie alle burgers gelijk behandelt en tussen hen geen ongeoorloofd onderscheid invoert.

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd.

8.1.2.3 Verbroken belofte van overheidswege - ontstaan van willekeur

Vooreerst werd in maart 2008 aan alle vreemdelingen in het Rijk, waaronder verzoekster, kenbaar gemaakt dat een regularisatiecampagne zou volgen in de toekomst en dat deze bepaalde kansen zou creëren voor zij die o.a. reeds enige tijd in het Rijk verbleven.

Vervolgens werd die regularisatiecampagne in een instructienota gegoten op 19 juli 2009, hetgeen meer duidelijkheid verschafte aan alle vreemdelingen in het Rijk, waaronder verzoekers.

De aanvragen ingediend tussen 15/09/2009 en 15/19/2009 zouden in ieder geval in het kader van de instructienota van 19 juli 2009 beoordeeld worden.

Vershillende aanvragen van vreemdelingen werden gegrond verklaard, bij toepassing van de instructienota van 19 juli 2009. Niettegenstaande de nietigverklaring van de instructies van 19 juli 2009 op 09/12/2009 door de Raad van State, beloofde de Staatssecretaris namelijk de criteria vooropgesteld door de instructies van 19 juli 2009 in het kader van zijn ruime appreciatiebevoegdheid te blijven toepassen.

Alle vreemdelingen die een aanvraag tot machtiging tot verblijf hadden ingediend op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet kregen de zekerheid dat de criteria nog steeds werden toegepast. Ook verzoekster kon hierop vertrouwen.

De eerste maal werd de aanvraag van verzoekster, ingediend op 08/12/2009, voorwaardelijk goedgekeurd op 04/01/2011. De aanvraag van verzoekster werd beoordeeld op criteria van de instructies van 19 juli 2009, meer bepaald 'criterium 2.8B'.

De voorwaarden opgelegd door de criteria werden onderzocht door DVZ, waarna zij beslisten dat verzoekster voldeed aan deze voorwaarden.

Op 04/01/2011 kreeg verzoekster een voorwaardelijke, positieve beslissing van DVZ en kreeg een termijn van drie maanden om een arbeidskaart B aan te vragen.

Verzoekster diende een aanvraag in tot arbeidskaart, op 14/03/2011. Onterecht werd de aanvraag elf (!) maanden later geweigerd. De weigeringsbeslissing werd op 28/03/2012 dan ook weer ingetrokken. Tot op heden loopt de aanvraag van verzoekster en wacht verzoekster nog steeds op een (correcte) beslissing omtrent haar arbeidskaart B.

Op 27/02/2012 nam DVZ een weigeringsbeslissing in het regularisatiedossier van verzoekster.

In de nieuwe beslissing van 27/02/2012 weigert DVZ plots de criteria van de instructies van 19 juli 2009 nog verder te onderzoeken. DVZ doet dit naar aanleiding van een nieuw arrest van de Raad van State van 5 oktober 2011.

Zonder enige voorafgaande verwittiging weigert de Staatssecretaris in casu voortaan om in het kader van haar discretionaire bevoegdheid de instructies van 19 juli 2009 als leidraad of 'positieve criteria' toe te passen.

Verzoekster begrijpt dit niet. De werkwijze van DVZ en de criteria die zij toepassen ter goedkeuring van een aanvraag tot machtiging tot verblijf is onvoorspelbaar en getuigt van willekeur.

Vele regularisatiedossiers werden intussen goedgekeurd, waarbij in het kader van de mime appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris de criteria uit de instructies van 19 juli 2009 als 'positieve criteria' werden toegepast. Verzoekster bedenkt zich dat de instructies van 19 juli 2009 reeds vernietigd werden in het verleden, op 9/12/2009 en dat de Staatssecretaris zich toch engageerde de instructies te blijven toepassen om de rechtszekerheid en het vertrouwen van de burgers (vreemdelingen) in de overheid niet te schaden. Verzoekster ziet een sterke ongelijkheid tussen de dossiers waarin een beslissing werd genomen vóór 5 oktober 2011 en de dossiers waarin er na 5 oktober 2011 nog een beslissing genomen diende te worden.

Dat het méér dan twee jaar duurde, na indiening van de aanvraag tot regularisatie op 09/12/2009, alvorens er een definitieve beslissing werd genomen door DVZ, is geenszins te wijten aan het gedrag van verzoekster.

Verzoekster voelt zich o.a. benadeeld door het feit dat zij in Antwerpen een aanvraag machtiging tot verblijf indiende, alwaar een onredelijke vertraging was opgelopen op het niveau van het stadbestuur voor het verwerken van de aanvragen. Verzoekster stelt zich de vraag of zij een compleet andere beslissing had kunnen verwachten indien deze genomen was vóór 5 oktober 2011.

Gelet op de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris werden voor 5 oktober 2011 de voornoemde criteria nog als positieve criteria toegepast.

DVZ schendt het rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel wanneer zij plots haar werkwijze drastisch wijzigt, terwijl de regularisatiecampagne volop lopende is en er nog vele niet-behandelde dossiers zijn.

Het beleid van de DVZ is geheel ondoorzichtig. Verzoekster begrijpt niet waarom de gedane beloften en engagementen van 2009 thans/plots niet langer worden nagekomen.

8.1.2.4 Flagrante schending van het gelijkheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel & vertrouwensbeginsel

Binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid kan de Staatssecretaris de instructie van 19 juli 2009 niet als bindende criteria toepassen, louter als 'positieve criteria' of een leidraad. Sedert het arrest nr. 215.571 van de Raad van State van 5 oktober 2011 weigert de Staatssecretaris zelfs de criteria als leidraad of positieve criteria te gebruiken, althans in het dossier van verzoekster.

Verzoekster kwam immers niet enkel in aanmerking voor criterium 2.8B doch ook voor 2.8A.

Het verbaast verzoekster des te meer dat naast deze 'positieve criteria' de Staatssecretaris nu zelfs ook de beginselen van gelijkheid en behoorlijk bestuur naast zich neer durft te leggen.

De bestreden beslissing schendt klaarblijkelijk het gelijkheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel, daar het niet aantoonbaar is waarom het dossier van verzoekster anders werd beoordeeld dan de dossiers die werden behandeld vóór 5 oktober 2011. Opnieuw benadrukt verzoekster dat haar aanvraag wel degelijk ontvankelijk werd verklaard, waardoor een loutere verwijzing naar arrest nr. 215.571 van de Raad van State van 5 oktober 2011 in de motivering van DVZ niet volstaat om een ongelijke behandeling van dit dossier te verantwoorden."

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"TWEEDE MIDDEL:

Schending van 62 van de Vreemdelingenwet;

van artikelen 2,3 en 4 van de wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schending zorgvuldigheidsplicht

8.2.1 Begrip formele motiveringsplicht

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd.

Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998; R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161.)

8.2.2 Analyse bestreden beslissing m.b.t. de arbeidskaart B

DVZ verwijst in de bestreden beslissing naar criterium 2.8B van de vernietigde instructie.

Verzoekster verblijft sinds 2004 in België, is duurzaam en lokaal verankerd, heeft voldoende talenkennis en toont aan werkbereid te zijn door een arbeidscontract voor te leggen.

Op basis van deze elementen verstuurde DVZ op 04/01/2011 aan verzoekster per aangetekend schrijven een brief waaruit blijkt dat DVZ zal overgaan tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Verzoekster diende (tot tweemaal toe) een aanvraag in tot het bekomen van een arbeidskaart B, binnen de drie maanden die volgden op de brief van 04/01/2011.

Het bevoegde Gewest besliste op 21/02/2011 n.a.v. een tweede (tijdige) aanvraag, geen arbeidskaart B af te leveren aan verzoekster.

De beslissing van 21/02/2011 stond nog open voor een beroepprocedure, doch DVZ nam op 27/02/2012 al een beslissing tot definitieve weigering van het verblijfskaart en verwijst hiervoor naar de negatieve beslissing van het Ministerie dd. 21/02/2012.

Echter, op 28/03/2012 werd de weigeringsbeslissing van 21/02/2012 door het Ministerie ingetrokken.

Tot op heden heeft het bevoegde Gewest geen nieuwe en definitieve beslissing genomen omtrent het toekennen van een arbeidskaart B.

In de bestreden beslissing verwijst DVZ louter naar de weigeringsbeslissing van 21/02/2012. DVZ wacht geenszins de beroepstermijn af, kijkt niet na of er beroep werd aangetekend, en of er in diezelfde periode wijzigingen zijn opgetreden.

Verzoeker kan uit de bestreden beslissing niet opmaken of DVZ rekening heeft willen met de wettelijke beroepstermijn.

Door de beroepstermijn en desgevallend een beslissing in beroep niet af te wachten, neemt DVZ voorbarig de beslissing aan verzoekster definitief geen verblijfsrecht toe te kennen.

DVZ schendt hierdoor quasi artikel 6 EVRM, hetgeen een eerlijk proces waarborgt voor eenieder.

Verzoekster haar rechten in verdediging zijn geschonden voor zover DVZ bewust weigert rekening te houden met een mogelijke beroepsprocedure omtrent de toekenning van een arbeidskaart B en weigert een finale beslissing af te wachten.

Door haar voorbarige beslissing heeft DVZ geen rekening gehouden met het feit dat de weigeringsbeslissing arbeidskaart werd ingetrokken wegens onjuistheden.

Verzoekster kan haar beroepsmogelijkheden niet inschatten voor zover zij niet kan opmaken uit de bestreden beslissing of DVZ op de hoogte is van de wettelijke beroepstermijn en of zij deze bewust wenst te negeren.

DVZ is onzorgvuldig te werk gegaan door zich niet afdoende te informeren over de lopende procedure of door de wettelijke beroepstermijn bewust te negeren.

DVZ heeft niet afdoende gemotiveerd en haar formele motiveringsplicht geschonden.

8.2.3 Analyse van de bestreden beslissing m. b. t. integratievoorwaarde - Onduidelijke motivering m.b.t. de ongegrondheid

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag tot regularisatie van verzoekers ongegrond en motiveert dit o.a. als volgt:

"(...) Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mevrouw onmogelijk een grond tot regularisatie vormen".

Verzoekster begrijpt dit niet. De bestreden beslissing is onvoldoende gemotiveerd.

Legaal verblijf is immers geen voorwaarde, opgelegd door artikel 9 of 9bis Vreemdelingenwet.

Volgens de rechtspraak van de Raad van State verplicht artikel 9bis Vreemdelingenwet de vreemdeling geenszins op regelmatige wijze in het Koninkrijk te zijn binnengekomen en ook niet er op regelmatige wijze te verblijven: "que cette disposition n'impose nullement à l'étranger d'être entré régulièrement dans le Royaume, ni d'y séjourner de manière régulière" (R.v.St. nr. 103.410, 8 februari 2002)

Uit de bestreden beslissing van DVZ van 27/02/2012 blijkt duidelijk dat er geen afweging werd gemaakt van de individuele situatie van verzoekster.

DVZ diende na te gaan of verzoekster voldoet aan de elementen die een verblijf op basis van artikel 9bis VW kunnen rechtvaardigen:

- Sociaal netwerk / duurzame lokale verankering
- Kennis der landstalen
- Werkbereidheid

Verzoekster legde verschillende bewijzen voor waaruit blijkt dat zij een sociaal netwerk heeft in België, dat zij een leven/toekomst hebben opgebouwd in België, dat zij de landstalen kent en werkbereid is.

DVZ erkent dat deze bewijsstukken aanwezig zijn in het administratief dossier en erkent tevens de integratie van verzoekster.

DVZ acht deze bewijzen echter onvoldoende aangezien zij verkregen zijn vanuit illegaal verblijf.

DVZ voegt een voorwaarde toe aan de wet door te stellen dat bewijzen verkregen uit illegaal verblijf niet aanvaard kunnen worden. De Vreemdelingenwet stelt deze voorwaarde van legaal verblijf echter niet.

Nergens uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt verder waarom de bewijsstukken als onvoldoende kunnen worden bestempeld.

De bestreden beslissing werd niet afdoende gemotiveerd.

Verzoekster begrijpt dat er geen verplichting rust op de schouders van DVZ op de aanvraag gegrond te verklaren, doch rust er wel een zorgvuldigheidsplicht op de schouders van DVZ.

Verzoekster krijgt de indruk van de bestreden beslissing dat de bewijsstukken inhoudelijk niet bestudeerd werden, en dat er geen belangenafweging werd gemaakt.

Verzoekers begrijpen niet waarom hun bewijsstukken als onvoldoende bestempeld werden, aangezien de wet nergens voorziet in een voorwaarde van legaal verblijf.

DVZ verwijst daarnaast ook naar de voorwaardelijke positieve beslissing van DVZ van 04/01/2011 met het oog op een toekenning van een verblijfsrecht gelet op het feit dat verzoeker sinds minstens 2004 duurzaam en lokaal verankerd is, de Nederlandse/Franse taal beheerst en beschikt over een arbeidscontract.

Op 04/01/2011 achtte DVZ de integratie blijkbaar wél voldoende (ook vanuit illegaal verblijf).

Opnieuw getuigt deze ommekeer van DVZ van willekeur.

Verzoekster kan haar beroepsmogelijkheden moeilijk inschatten wanneer DVZ de ene beslist dat zij voldoende geïntegreerd is, en de volgende keer beslist dat haar integratie niet weerhouden wordt aangezien zij bewust verkregen werd vanuit illegaal verblijf.

8.2.4 Besluit

Met de bestreden motivering voegt DVZ duidelijk voorwaarden toe aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren.

DVZ is tot een onredelijke beslissing gekomen.

DVZ heeft geen individuele afweging gemaakt van de belangen van betrokken partij, althans blijkt dit niet uit de bestreden beslissing."

3.2. Gelet op de onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

3.3. In de nota met opmerkingen stelt verweerder het volgende:

"2.2 Repliek op verzoeksters middelen tot nietigverklaring.

In haar eerste middel voert verzoekster een schending aan van art. 9 en 9 bis van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster uit in een eerste onderdeel zeer algemene beschouwingen over de ontvankelijkheid van haar aanvraag.

De verwerende partij laat gelden dat de in casu bestreden beslissing een beslissing houdende ongegrondheid betreft van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet. De door verzoekster in een eerste onderdeel geuite kritiek is dan ook niet relevant, nu zij geen betrekking heeft op de in casu aangevochten beslissing.

Verzoekster houdt voor dat nu haar aanvraag ontvankelijk wordt verklaard, deze ook gegrond dient te worden verklaard. Verzoekster vereenzelvigd schijnbaar de ontvankelijkheidsfase met de gegrondheidsfase.

De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 genomen werd. De bestreden beslissing verwijst hier ook uitdrukkelijk naar.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in, los van de vraag of verzoeksters over de nodige identiteitsdocumenten beschikken, wat in casu niet wordt betwist:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

De ontvankelijkheid van een aanvraag impliceert dus geenszins de automatische gegrondheid ervan. De verwerende partij merkt verder op dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.84715 februari 2007): wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; (...)

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid." Verzoeksters kritiek kan niet worden aangenomen.

Evenmin kan verzoekster worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie een verkeerde lezing heeft gegeven van het arrest van 5 oktober 2011, aangezien de Raad van State geenszins zou hebben gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 niet meer zouden mogen worden gehanteerd bij de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid.

De interpretatie die verzoekster aan voormeld arrest geeft, kan evenwel niet worden aangenomen.

De Raad van State oordeelde immers juist wel dat het toepassen van de criteria uit de vernietigde instructie indruist tegen de discretionaire bevoegdheid:

"Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur. zodat de staatssecretaris op die manier 7.elf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd."

Het arrest kan niet anders worden geïnterpreteerd als dat de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis op basis van de in de vernietigde instructie opgesomde criteria indruist tegen de discretionaire bevoegdheid, gezien artikel 9bis geen voorwaarden ten gronde bevat en die aldus niet door de staatssecretaris aan de wet kunnen worden toegevoegd.

Derhalve heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie geheel terecht geoordeeld dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn.

Verzoekster gaat bij haar kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. Dergelijke redenering maakt een schending van het legaliteitsbeginsel en van art. 9bis Vreemdelingenwet uit.

De verwerende partij ziet overigens niet in welk belang verzoekster meent te kunnen hebben bij haar kritiek dienaangaande, gelet op het feit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag ter dege rekening heeft gehouden met alle door verzoekster opgeworpen elementen, waaronder tevens de voorgehouden integratie en de voorgelegde arbeidsovereenkomst op basis waarvan verzoekster meent gemachtigd te kunnen worden tot verblijf.

Dat de door verzoekster aangevoerde elementen niet onderzocht werden in het licht van de vernietigde instructie neemt immers niet weg dat de gemachtigde bij zijn beoordeling in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid wel degelijk rekening dient te houden met deze elementen. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat zij voldoet aan de criteria van de instructie, en haar aanvraag aldus niet had mogen worden afgewezen.

Verzoeksters kritiek komt er in wezen op neer dat zij meent dat nopens haar aanvraag om machtiging tot verblijf bij voorrang de criteria van de (vernietigde) instructie dienden te worden toegepast. Zij meent dat de gemachtigde van de bij het nemen van haar beslissing, door anders te beslissen, handelde in strijd met de door haar aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

Dergelijke redenering kan niet worden gevolgd.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De verwerende partij laat verder gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen: "Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoekster met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt." (zie o.m. RvV nr. 24.638 van 17 maart 2009)

Verzoekster gaat bij haar kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (éd.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Ook verzoeksters beschouwingen, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet moet worden toegepast en niet contra legem kan gehandeld worden door de gemachtigde.

Verzoeksters kritiek is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel. Zie in dezelfde zin: R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682: " Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F).

" R.v.St. 4 maart 2002, nr. 104.270:

"Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoekster er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest: dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie: dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden; dat het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekster ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert; dat uit het middel blijkt dat hij niet doelt op de materiële rechtszekerheid; dat deze schending derhalve samenvalt met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel; dat ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen: dat om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het middel gegrond op voornoemd beginsel, wordt verworpen; "

Cass. 23 juni 2008, Arr. Cass. 2008, 1624, Pas. 2008, 1605, concl. DE KOSTER, P.: "De toepassing van het algemeen beginsel van het recht op rechtszekerheid kan onmogelijk voorrang krijgen op de toepassing van de wettelijke bepalingen. "

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007: "Dat de minister als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet. "

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft derhalve oprechtsgeldige wijze onderzocht of verzoekster voldeed aan de door art. 9bis Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

Verzoekster kan ook bezwaarlijk voorhouden dat de inhoud van het recht voor haar niet voorzienbaar zou zijn geweest, dan wel dat haar rechtmatig vertrouwen zou zijn geschonden.

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekster zich beroept is immers met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd. Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekster zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Voorts kan verzoekster niet verlangen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden beslissing zou toetsen aan de Instructie dd. 19.07.2009.

"Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS S oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie (R.v.V. nr. 77.191 van 14 maart 2012)

" De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden er van ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden " en omdat 'uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het betoog van verzoekster zoals uiteengezet in het eerste middel is er uitsluitend op gericht een ruimere toepassing van het criterium 2.8 A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Zijn argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast en tot het aanvoeren dat hij wel voldoet aan het criterium 2.8 A. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat in casu dit betoog van verzoekster dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt niet dienstig is.

De omstandigheid dat de raadsman van verzoekster ter zitting aangeeft dat er in het licht van de rechtspraak van de Raad van State van 5 oktober 2011 en 1 december 2011 moet vastgesteld worden dat de instructie vernietig is. doet hieraan geen afbreuk: de Raad van State had immers reeds bij arrest van 9 december 2009 de instructie vernietigd. zodat van de omstandigheid van deze vernietiging en de desondanks verdere toepassing van een vernietigde instructie. reeds melding kon worden gemaakt in het verzoekschrift. wat verzoekster nagelaten heeft te doen.

De schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, het criterium 2.8 A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel patere legem quant ipse fecisti, zoals uiteengezet door verzoekster, is in casu niet dienstig en kan niet worden aangenomen. Het eerste middel is ongegrond. "

(R.v.V. nr. 79.302 van 17 april 2012) Verzoekster slaagt er dan ook niet in te bewijzen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op onredelijke of onvoorzienbare wijze zou hebben gehandeld.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft niets meer gedaan dan art. 9bis Vreemdelingenwet op correcte wijze toe te passen. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie heeft bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag immers wel degelijk rekening gehouden met alle elementen die verzoekster heeft ingeroepen.

Verzoeksters beschouwingen falen aldus in feite en in rechte, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

In haar tweede middel voert verzoekster een schending aan van art. 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2,3 en 4 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het tweede en laatste middel voert verzoekster de schending aan van:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel.

Betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. Hv.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoekster tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekster lijkt voor te houden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat de weigeringsbeslissing van het Vlaams Gewest nog niet definitief was op het ogenblik van de beslissing. Verder houdt verzoekster voor dat er geen afweging werd gemaakt van de individuele situatie van verzoekster en dat de beslissing getuigt van willekeur, daar waar legaal verblijf als een voorwaarde tot verblijf wordt beschouwd.

Volgens verzoekster voegt de verwerende partij duidelijk voorwaarden toe aan artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft geoordeeld om verzoeksters aanvraag ongegrond te verklaren.

De verwerende partij herhaalt dienaangaande dat dé gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door verzoekster aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. "De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007): wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het

buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden; wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. "

Het louter feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat in hoofde van verzoekster omstandigheden aanwezig waren, die een aanvraag tot verblijfsmachtiging in België rechtvaardigen, impliceert geenszins dat er tevens redenen voorhanden zouden zijn om de vreemdelingen langer dan drie maanden in België te laten verblijven.

Het loutere feit dat verzoekster meent dat zij wel voldoende elementen heeft aangehaald om geregulariseerd te worden, kan op zich niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

De vermeende intrekingsbeslissing van het Vlaams Gewest dateert van na de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In verzoeksters middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Geenszins diende de gemachtigde bij verzoekster zelf nadere inlichtingen in te winnen aangaande deze weigeringsbeslissing van de Vlaamse overheid. Verzoeksters beschouwingen falen in rechte.

De gemachtigde, na te hebben vastgesteld dat de bevoegde gewestelijke overheid de arbeidsvergunning en arbeidskaart had geweigerd, vermocht wel degelijk een beslissing tot ongegrondheid van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf te nemen.

Dit geheel overeenkomstig de (inmiddels vernietigde) instructies van 19.07.2009, in het licht waarvan de gemachtigde in het kader van zijn ruime discretionaire bevoegdheid verzoeksters aanvraag kan onderzoeken. In de instructies wordt inderdaad bepaald dat:

"De verblijfsmachtiging toegekend aan de personen bedoeld in punt B, zal slechts voor een jaar worden toegekend, en dit onder opschortende voorwaarde van de toekenning van de arbeidskaart B door de Gewest en. Een verblijfsmachtiging zal na een jaar slechts worden vernieuwd wanneer op dat ogenblik dezelfde voorwaarden voorzien voor de arbeidskaart B vervuld (onderlijning toegevoegd).

Terwijl de beslissing van 03.03.2011 waarbij de afgifte van een arbeidsvergunning en arbeidskaart aan verzoekster voor de aanvraag tot tewerkstelling bij de firma "(...)" geweigerd werd, een administratieve beslissing betreft die rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht, tenzij en totdat er op het beroep dat ertegen wordt ingesteld, anders over wordt beslist.

Verwerende partij verwijst voor zoveel als nodig nog naar volgend arrest nr. 54.762 van 24.01.2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

" Waar verzoekster in de repliekmemoire vervolgens aanvoert dat dan maar gewacht moest worden met het nemen van de bestreden beslissing tot na het verstrijken van de beroepstermijn tegen de beslissing tot weigering van het afleveren van een arbeidsvergunning en arbeidskaart, merkt de Raad op dat er geen wetsbepaling is die voorschrijft dat het nemen van een beslissing inzake een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan bepaalde termijnen gebonden is. Verzoekster slaagt er evenmin in aan te tonen dat de nog lovende beroepstermijn tegen een beslissing inzake de weigering van een arbeidsvergunning en arbeidskaart schorsende werking zou hebben ten opzichte van de beslissing die genomen wordt inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of zou verhinderen dat zulke beslissing wordt genomen. Verzoeksters bewering kan niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, pertinente, afdoende en deugdelijke motieven. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn oordeel is gekomen of zich gesteund heeft op een foutieve feitenvinding.

De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout of van machtsmisbruik. (...)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het

respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van de voorgaande onderdelen van het enig middel is gebleken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekster heeft aangevoerd in zijn aanvraag maar heeft geoordeeld dat deze niet volstaan om gemachtigd te worden tot verblijf. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat werd uitgegaan van een niet correcte feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt".

Het toekennen van een machtiging tot verblijf is inderdaad een gunstmaatregel (zie o.m. R.v.V. nr. 67.787 van 3 oktober 2011, nr. 68.153 van 7 oktober 2011, nr. van 17 oktober 2011). Verzoekster kan geen verblijfsrecht afdwingen o.g.v. haar integratie.

Terwijl de bestreden beslissing tevens ten genoegen van recht, met draagkrachtige motieven wordt ondersteund. Een schending van de motiveringsplicht is niet aangetoond. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. Het tweede middel kan niet worden aangenomen."

3.4. Verzoekster uit kritiek op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekster tevens de schending aanvoert.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat de gemachtigde de buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoekster te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar de artikelen 9 en *9bis* van de vreemdelingenwet en de bewijstukken waaruit zou blijken dat zij een sociaal netwerk heeft in België, dat zij een leven/toekomst heeft opgebouwd in België, dat zij de landstalen kent en werkbereid is. Zij betoogt onder meer dat de verweerder erkent dat deze bewijstukken aanwezig zijn in het administratief dossier en tevens de integratie van verzoekster erkent, doch deze onvoldoende acht aangezien zij verkregen zijn vanuit illegaal verblijf. Verzoekster besluit dat met de bestreden beslissing duidelijk voorwaarden worden toegevoegd aan artikel *9bis* van de vreemdelingenwet.

Omtrent de lokale verankering van verzoekster wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene legt arbeidsovereenkomsten voor, heeft een vrienden- en kennissenkring uitgebouwd en staft dit aan de hand van getuigenverklaringen), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds 2004 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mevrouw onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de lokale verankering en het langdurig verblijf van verzoekster in België niet worden weerlegd en de elementen van integratie van verzoekster in België niet worden betwist. Verweerder meent evenwel dat de integratie van verzoekster onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen. Verzoekster is zelf verantwoordelijk voor deze situatie, zij zou sinds 2004 in België verblijven, zij heeft echter geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen, zij heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van haar eigen houding, aldus de bestreden beslissing.

De Raad betwist niet dat verweerder bij de beoordeling van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden met toepassing van artikel *9bis* van de vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel, waarvan verzoekster de schending aanvoert, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Zoals verzoekster terecht opmerkt, zijn er geen vaste wettelijke criteria die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie. Artikel *9bis* van de vreemdelingenwet bevat geen criteria die bepalen waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren.

De Raad merkt vooreerst op dat artikel *9bis* van de vreemdelingenwet tevens vreemdelingen die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes, de mogelijkheid biedt een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel *9bis* van de vreemdelingenwet om

humanitaire redenen in te dienen. De Raad kan verzoekster bijgevolg bijtreden waar zij aangeeft dat de gemachtigde dan ook niet op redelijke wijze elementen die wijzen op integratie, lokale verankering, kan verwerpen omdat hij meent dat verzoekster '*zich aldus bewust genesteld (heeft) in illegaal verblijf en het feit dat zij al nu geïntegreerd zou zijn (...) louter het gevolg (is) van haar eigen houding.*', terwijl de wet de voorwaarde van legaal verblijf niet stelt.

Voorts, door *in casu* de aangevoerde elementen inzake de maatschappelijke integratie van verzoekster niet te betwisten doch te oordelen en te motiveren dat deze elementen onmogelijk een grond zijn om een verblijfsmachtiging toe te kennen omdat verzoekster voorheen geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend, schendt verweerder artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Nergens in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan immers worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat zijn integratie tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf.

Er anders over oordelen zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermag te doen. In de nota met opmerkingen staat geen tegenargument voor deze vaststellingen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, is het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 27 februari 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp betreffende de beslissing van 27 februari 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat de beslissing van 27 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

de eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS